

କୁନୀ କହୁଅଛି ହଜର ସୁମା
କରୋନା ବୁଝି ଆହ ତରେ ନା ।
ସତେନ ହେଲେ ଯିବ ପଳାଇ
ଏ କଥା ନିଷ୍ଠିତ ଜାଣିଆ ଭାଇ ।
ରଖିବା ଆମେରେ ସଫା ମୁଢର
ଦେହ ଲୁଗା ପଚା ଘର ବାହର ।
ନ ଯିବା ପଦାକୁ ବିନା କାମରେ
ଖେଳି କୁହି ଆମେ ରହିବା ଘରେ ।
ହାତ ଧୋଉଥିବା ପ୍ରତି ଘଣ୍ଟାରେ
ସାନିଚାଙ୍ଗର ଲାଇପଦ୍ବସ୍ତରେ ।
ହାତ ଧୋଇ ଆମେ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବା
ଗରମ ଖାଦ୍ୟରୁ ଲାଇ ପାଇବା ।
ସୁମନ ଖାଦ୍ୟ ଯେ ଦେହକୁ ହିତ
ନାର ଯେଉଁ ପରି ପାରିବ ମିତ ।
ଥଣ୍ଡା ଆଜିମ ଖାଇବା ନାହିଁ
ସେଥିରେ ବ୍ୟାପିତ ଭତାଶୁ ରହି ।
କବକ ତାହାର ଭାରି ବିପଦ
ଗୋଟିଏ କଲେ ପଡ଼େ ପ୍ରମାଦ ।
ବାହାରକୁ ଗଲେ ପିତିବା ମାଥ
ତେବେ ଆମ ମୁହଁଁ ରହିବ ହସ ।
କଥା ବର୍ତ୍ତା ବେଳେ ରଖିବା ଦୂର
ଗୋଟିଏ ମିଚର ଥବ ଅନ୍ତର ।
ବାୟୁ ବାହିତ ଏ ଗୋଟିଏ ଭତାଶୁ
ପାଖରେ ରଖିଲେ ଗ୍ରୁପିବ ଜାଣ୍ଡା ।
ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ମାନି
ଲକ୍ଷତାନରେ ରହିବା ଜାଣି ।
ସନାନ କରିବା ଶାସ୍ତ୍ରାକର୍ମାଙ୍କୁ
ତାକୁ ନର୍ତ୍ତ ପୋଲିସ ଭାଇଙ୍କୁ ।
ମହାମାରୀ ବେଳେ ଏମାନେ ଯୋଜା
ସେବାରେ ତାକର ନ ଦେବା ବାଧା ।
ତେବେ ଯାଇ ଆମେ ଯୁଦ୍ଧ କିମ୍ବା
କରୋନା ରୋଗରୁ ରକ୍ଷାପାଇବା ।
ହିନ୍ଦି ସୁନ୍ଦର ଏହି ଦୁଇନିଆ
କରୋନାର ଆହ ନ ନେବା ନାଆଁ ।
କିମ୍ବା କୁନୀରେ ତୋଡେ ବୁଝାଇ
କରୋନା ରୋଗର କାହାଣୀ ଏହି ।
-ଖୁବଚରଣ ବେହେବା, ଅଂରାବିଆ
ଚନ୍ଦ୍ରପୁଟେ, ବାଲୁଗାଁ, ଖୋର୍ଦ୍ଦା

ମଣିଷ ପଣିଆ

ଅରେ ଜଣେ ସାଧୁ ବିଜିନ ପ୍ଲାନ ବୁଲି ବୁଲି ଗୋଟିଏ ଗାଁ
ମୁଣ୍ଡରେ ଥିବା ବୁଢା ବରଗଛ ମୁଳେ ବିଶ୍ଵାମା ନେଲେ । ତାଙ୍କୁ
ପ୍ରବଳ ଭୋକ ଲାଗୁଥିଲା । ମାତ୍ର ତାଙ୍କ କଥା ସମସ୍ତେ ଶୁଣି ନ
ଶୁଣିଲା ପରି ତାଙ୍କ ଯାଉଥାଆନ୍ତି । ତେଣୁ ସାଧୁ ଯୋଗଶା କଲେ
ଯିଏ ତାଙ୍କ ମନ ଜାଣି ପେଟପୂରା ଖାଇବାକୁ ଦେବ ସେ ମୁଣ୍ଡରେ

ଗପ

ରଖୁଥିବା ସବୁ ଧନ ରହି ତାକୁ ଦେଇଦେବେ । ଏକଥା ଗାଁ
ସାରା ରାଷ୍ଟ୍ର ହୋଇଗଲା । ଗାଁ ସାରା ଲୋକ ଭଲ ଖାଦ୍ୟ
ଧନ ସାଧୁଙ୍କ ପାଖରୁ ଧାଇଲେ । ସାଧୁ ଏତେ ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖି
ଆପର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ଓ କହିଲେ ଗୋଟେ ଦିନରେ ସେ
ଏକଥାରେ ଏତେ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଦିନ ଦିନେ
ପାଇ କରି ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଘର ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟକୁ ନାମିବା
ପାଖରେ ରଖିଲେ ଗ୍ରୁପିବ ଜାଣ୍ଡା ।

ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଘର ପାଇ କରି ସାଧୁଙ୍କ ପାଇଁ ଖାଇବା
ଆଣି ଆସନ୍ତି । ସାଧୁ ଖୁସି ମନରେ ଏ ସବୁ ଖାଇନ୍ତି । ସବା
ଶେଷରେ ଆସିଲେ ତାଙ୍କ ସବୁରା ଗରିବ ଲୋକ ମୁଖୀୟ ।
ସାଧୁ ତାଙ୍କ ବେଶ ପୋଷାକରୁ ଜାଣିପାରିଲେ ଯେ ଆଜି ଖାଦ୍ୟ
ନେଇ ଆଧିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣକ ବସ୍ତୁ ଗରିବ । ସାଧୁ ଖାଦ୍ୟ
ପାଇଁ ହାତ ବଢ଼ାଇଲେ । ମାତ୍ର ମନୁଶୀ କିମ୍ବା ସମୟ ତାଙ୍କୁ ଗର୍ହି
ପଛକୁ ତାଙ୍କ ତାଙ୍କ ପାଦ ଫେରିଗଲେ । ସେଠି ବସିଥିବା ଜଣେ
ଭୋକିଲା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଖାଦ୍ୟ ବଢ଼ାଇଦେଲେ । ସାଧୁ ଜହିଲେ,
ମତେ ଆଜି ଉପାସରେ ରଖୁ ତୁମେ ସେ ବୁନ୍ଦଙ୍କୁ ଖାଦ୍ୟ କିମ୍ବା
ଦେଇପାରିଲା ? ମନୁଶୀ ଭାବର ଲୋକର ପାଖରେ ଧନ ରହି
ନାହିଁ ସେହି ଲୋକରାଗେ ଗାଁ ଯେ କୋଣସି ଲୋକ
ଆପଣଙ୍କୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଥରିବା କାହାରୁ ଦେବା ରାଜି ହୋଇଯିବା ।
ଏମିତିରେ ବି ଆପଣ ଅନେକ ଦିନ ହେବେ ନାନା ପ୍ରକାର ମୁସାବୁ
ଖାଦ୍ୟ ଖାଇନ୍ତି । ଆଜି ବିନିମ୍ଯାନ ଗାଁଲେ ବି ଆପଣ ଉପବାସରେ
ରହିପାରିବେ । ହେଲେ ଏ ଲୋକଟିକୁ ଆପଣଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ଖାଦ୍ୟର
ଆପଣଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଥରିବା କାହାରୁ ଦେବା ରାଜି ହୋଇଯିବା ।

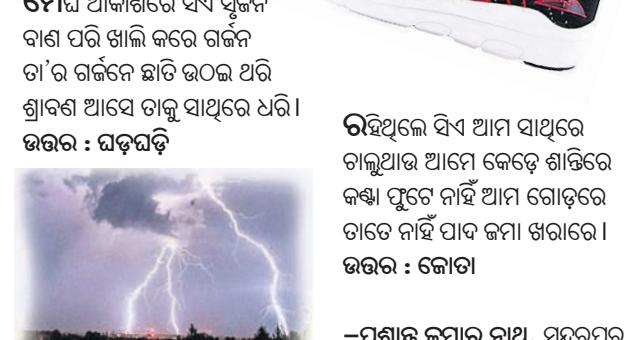
ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଘର ପାଇ କରି ସାଧୁଙ୍କ ପାଇଁ ଖାଇବା
ଆଣି ଆସନ୍ତି । ସାଧୁ ଖୁସି ମନରେ ଏ ସବୁ ଖାଇନ୍ତି । ସବା
ଶେଷରେ ଆସିଲେ ତାଙ୍କ ସବୁରା ଗରିବ ଲୋକ ମୁଖୀୟ ।
ସାଧୁ ତାଙ୍କ ବେଶ ପୋଷାକରୁ ଜାଣିପାରିଲେ ଯେ ଆଜି ଖାଦ୍ୟ
ନେଇ ଆଧିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣକ ବସ୍ତୁ ଗରିବ । ସାଧୁ ଖାଦ୍ୟ
ପାଇଁ ହାତ ବଢ଼ାଇଲେ । ମାତ୍ର ମନୁଶୀ କିମ୍ବା ସମୟ ତାଙ୍କୁ ଗର୍ହି
ପଛକୁ ତାଙ୍କ ତାଙ୍କ ପାଦ ଫେରିଗଲେ । ସେଠି ବସିଥିବା ଜଣେ
ଭୋକିଲା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଖାଦ୍ୟ ବଢ଼ାଇଦେଲେ । ସାଧୁ ଜହିଲେ,
ମତେ ଆଜି ଉପାସରେ ରଖୁ ତୁମେ ସେ ବୁନ୍ଦଙ୍କୁ ଖାଦ୍ୟ କିମ୍ବା
ଦେଇପାରିଲା ? ମନୁଶୀ ଭାବର ଲୋକର ପାଖରେ ଧନ ରହି
ନାହିଁ ସେହି ଲୋକରାଗେ ଗାଁ ଯେ କୋଣସି ଲୋକ
ଆପଣଙ୍କୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଥରିବା କାହାରୁ ଦେବା ରାଜି ହୋଇଯିବା ।
ଏମିତିରେ ବି ଆପଣ ଅନେକ ଦିନ ହେବେ ନାନା ପ୍ରକାର ମୁସାବୁ
ଖାଦ୍ୟ ଖାଇନ୍ତି । ଆଜି ବିନିମ୍ଯାନ ଗାଁଲେ ବି ଆପଣ ଉପବାସରେ
ରହିପାରିବେ । ହେଲେ ଏ ଲୋକଟିକୁ ଆପଣଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ଖାଦ୍ୟର
ଆପଣଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଥରିବା କାହାରୁ ଦେବା ରାଜି ହୋଇଯିବା ।

-ପ୍ରାପ୍ତିଯା ମହାନ୍ତି
ମାୟରଖଲିଆ, ରଣପୂର, ନମ୍ବାଗତି

କହିଲ ଦେଖ

ମୋଟ ଆକାଶରେ ସିଏ ଫୁଲଙ୍କ
ବାଣ ପରି ଖାଲି କରେ ଗଜନ
ତା'ର ଗର୍ଜନେ ଛାତି ଉଠି ଥରି
ଶ୍ରୀଶ ଆସେ ତାକୁ ସାଥରେ ଧରି ।
ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୱର : ଘରଦକ୍ଷିତି

ରହିଥିଲେ ସିଏ ଆମ ସାଥରେ
ଚାଲୁଥାର ଆମେ କେତେ ଶାନ୍ତିରେ
କଞ୍ଚା ଫୁଲେ ନାହିଁ ଆମ ଗୋଡ଼ରେ
ତାତେ ନାହିଁ ପାଦ ଜମା ଖାରାରେ ।
ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୱର : କୋଟା

-ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ନାଥ, ସୁଦରପୁର
ଭରତକୁ ପାଦକାରୀ
ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ନାଥ, ସୁଦରପୁର
ଭରତକୁ ପାଦ

